

*Коваленко Марія,
учениця 7-Г класу Славутицької ЗОШ № 1*

Моя земля

Люблю блукати лісом,
Люблю пташиний спів,
Люблю зустріти сонце
З-за сосен і дубів.

Люблю купатись в річці
Й шукати там вужа,
Люблю дивитись мрійно
На клекіт журавля.

Люблю почути в полі
Колосся передзвін,
Люблю ловити в гаї
Співучих солов'їв.

Люблю сміятись дзвінко,
Щоб йшла луна в поля,
Люблю кричати гучно:
„ Люблю тебе, земля!"

Кожен день людина у рутині

Кожен день людина у рутині,
Як павук у павутинні.
Тварин не помічає,

Часто їх ногами штовхас.

Людино!

Зупинись, постій і зрозумій:

Добрішим бути ти зумій,

Бо на їх місці можеш опинитись,

І ні з ким ні радістю, ні горем буде поділитись.

Отак наодинці будеш жить.

А душа болить, болить, болить...

Я - славутичанка

Я - славутичанка.

Мене зростила київська земля.

Я колихалась хвилями Дніпра.

Ліси поліські щедрі на озон.

Давали мені росту на сто сот.

І хоч я зовсім ще мала,

Та ніжні мамині слова

Привчили край рідний любити,

Маленькі успіхи цінити,

Минулим предків дорожити.

Мої досягнення малі,

Та все у мене попереду.

Я хочу краю послужити:

Історію його я буду вчити.

Тому і лицарі - князі

Приходять часто в мої сни.

У них я вчуся сили духу.

Не зрадником я буду - другом.

Моя ти, київська земля,

Тебе любити буду я!

Я повертаюся додому...

Я повертаюся додому, та ніхто мене не чекає.

Я йду по дорозі, та ніхто мене не привітає.

„Кожен сам за себе”, - думають всі так

І вірять у якийсь там зодіак.

Люди, мені потрібна ваша допомога.

Робіть ви щось, бо вже немає змоги:

Хочеться у темінь йти

І в сум із горем поринати,

Закрити очі і мовчати

І в цьому світі не існувати,

А в інший піти.

Де від радості співати,

Де добро панує

І на зло полює.

Мороз на вікнах яскраві малюнки малює,

А Снігуронька подарунки дітям дарує,

Де є ще фантазія та казки.

Але знайдуть усі якусь відмовку...

А я піду собі, залишивши сліди.